

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. I. Referu[n]tur tres propositiones damnatæ, & notantur aliqua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

sum pro eo tunc, in quo perstat mera probabilitas maior de veritate nostræ Fidei: quia pro tunc habet probabilitatem suæ sectæ, & formidinem de veritate eius: formido autem actualis de veritate suæ sectæ, aut de falsitate illius excludit certitudinem de eodem obiecto, vt evidens est.

47. Confirmatur. Nam si infidelis in ea hypothese tenetur deferere, suam sectam; id debet esse, credendo, illam esse falsam: ergo vel debet credere vt certum, eam esse falsam; vel id debet credere solum probabiliter? Si dicas, debere id credere tamquam certum, contra est: nam in ea hypothese nulla cognitio ponitur in eo infideli, nisi probabilis: atqui per cognitionem dumtaxat probabilem non potest fieri certus de falsitate suæ sectæ: ergo in ea hypothese non tenetur pro tunc credere vt certum, eam sectam esse falsam: Si vero dicas, quod tenetur credere dumtaxat probabiliter, suam sectam esse falsam; id non est deferere suam sectam: non enim deferit illam, dum iudicat, illam esse probabilem.

DISERTATIO VI.

Quo tempore obliget præceptum dilectionis Dei?

CAPVT I.

Referuntur tres propositiones damnatae, & notantur aliqua.

NON EGET SVMMARIO.

1. **Q**uinta propositio ex damnatis, hæc est. *An peccet mortaliter, qui actum dilectionis Dei semel tantum in vita eliceret, condemnare non audemus.* Sexta est.

Probabile est, ne singulis quidem rigoroſe quinquennijs per ſe obligare præceptum charitatis erga Deum. Septima est. *Tum ſolum obligat, quando tenemur iuſtificari, & non habemus aliam viam, qua iuſtificari poſſimus.*

2. Damnat ergo Pontifex propositionem, quæ docet, solum esse obligationem gravem eliciendi actum dilectionis Dei semel tantum in vita, & quæ docet, eam non esse condemnandam, scilicet de improbabilitate, aut alia censura Theologica. Item eam, quæ docet tamquam probabile, ne singulis, quidem quinquennijs esse obligationem præcepti per se, eliciendi actum dilectionis Dei. Et dicit, *per se*, nam propter aliud præceptum implendum, non negat ea propositio, posse advenire obligationem dilectionis Dei, puta cum quis Minister Ecclesiæ vult conficere Sacramentum. Item damnat eam propositionem, quæ docet, nullam esse obligationem eliciendi actum dilectionis Dei, nisi quando quis tenetur procurare iustificationem, & non est aliud medium iustificationis, quo possimus gratiam iustificationis consequi.

3. Emmanuel de Filguera septimam propositionem attribuit P. Ioãnis Azor tom. 1. lib. 9. cap. 4. q. 1. In quo quidem præfata propositio, vt iacet, reperitur; advertendum tamen est, quod ibidem subiungit hæc verba: *Eiusmodi præceptum esse constitutum eo modo, quo diximus esse datum, & impositum divinitus Fidei præceptum, & Spei.* De præcepto autem Fidei hæc verba scripserat lib. 8. cap. 7. q. 6. *Sed queres, an fidelis, qui est gratia, & charitate Dei præditus, ita præcepto fidei teneatur, vt debeat certo aliquo tempore Fidei actum eliceret? Respondeo, actum Fidei esse nobis imperatum à Deo tamquam remedium necessarium ad iustificationem impij, tum fidelis, tum infidelis. Et proinde mandatum*

datum credendi tunc inducit obligationem, cum impius lege, & præcepto compellitur ad iustitiam adipiscendam: qua obrenta præceptum Fidei non habet amplius vim obligandi, ut remedium ad iustificacionem. Habet tamen ut est præceptum virtutis Theologicæ, quamvis facile non sit, ut ait Bañez 2.2. quæst. 22. art. 1. dub. 2., designare tempus certum, quo obligat præceptum credendi, ut est actus virtutis. Satis probabiliter dicitur speciale tempus, quo quis credere debet, esse quando tentationes insurgunt, quibus tentatur fides hominis. Et idem iuris est de præceptuo Spei, & charitatis: ita ut certo tempore Fidei actum elicere debeamus, &c. Et postea quæst. 7. designat varia tempora, in quibus tenetur Fidelis confiteri Fidem, quæ confessio fieri non potest sine actu interno Fidei.

4. Itaque P. Azor in charitate, sicut in Fide, & Spe, distinguit præceptum charitatis, ut est medium iustificationis, & ut est præceptum virtutis Theologicæ. Et ut est medium iustificationis, dicit non habere vim obligandi, nisi quando quis tenetur ad iustitiam adipiscendam. Sed ut est præceptum virtutis Theologicæ, habere vim obligandi, ut certis temporibus eliciatur actus charitatis.

15. Scio in editione ann. 1600. deficere ea verba: *Habet tamen, ut est præceptum virtutis Theologicæ, &c.* Sed habentur in editione ann. 1602. qua ego vtor. Et ideo excusationem habent, qui eam propositionem attribuunt P. Azorio. Hæc ergo septima propositio, in quo cumque Authore inveniatur, damnata manet, *ut iacet*; quidquid sit, an attentis alij verbis habeat, vel non habeat sanum sensum. Cuius rei iudicium Sacræ Congregationi subiicio.

6. Notandum etiam est, cum iure Diuino non sint determinata tempora, in quibus obligat præceptum

diligendi Deum, Theologos abijisse in diversas sententias. Quas, quia breviter refert P. Tamburinus tom. 1. lib. 2. in Decalog. cap. 3. §. 2. num. 1., eius verbis vtor: [Primum tempus, quod aliqui assignant, est initium vsus rationis. Secundum, finis vitæ. Tertium, tota vita inderminate sumpta, ut saltem semel in ea ametur Deus. Quartum, omnes dies festivi, in quibus debemus Deo specialiter vacare. Quintum, tempus, quo adultus suscipit Baptismum. Sextum, tempus quo quis suscipit Eucharistiam. Septimum, quando forte sumitur martyrium. Octavum, quando magnum à Deo accipis beneficium. Nonum, quando audis aliquem contra Deum blasphemantem. Decimum, quando gravi vrgeas tentatione, præsertim odij Dei cum periculo consensus, nisi ad Deum per amorem te convertas.]

Tamb.

CAPVT II.

*Propria sententia circa punctum
quæstionis.*

ARTICVLVS I.

Quam certum sit, eas tres propositiones damnatas, esse falsas?

NON EGRET SVMMARIO.

7. **E**As tres propositiones damnatas inde constat manifeste esse reiiciendas tamquam certo falsas; quia ex ipsa dignitate, primatu, & magnitudine præcepti (nam hoc est maximum, & vrimum mandatum) Doctores magni nominis censent, ita obligare, ut non multum temporis differendus sit actus dilectionis Dei super omnia, sed ita ut sit sæpius repetendus non vltra diuturnum tempus. Ita P. Suarez